

for at den tredie Part ikke skal lide for meget under disse Arbejdsstridigheder. Jeg vil haabe, at det hele Ting kan være enigt i en saadan Opfordring til Ministeriet. En enig Opfordring fra dette Ting til Ministeriet vil ogsaa, synes det mig, være en Styrkelse for Ministeriet under de Forhandlinger, der skal føres, og under Overvejselsen af, hvilke Midler der skal bruges.

Jeg skal derfor tillade mig at foreslaa, at Tinget vedtager en Paastand paa Overgang til Dagsordenen, saalydende:

„Med Henblik paa, at Samfundets Trivsel og Fremgang kræver rolige Arbejdsforhold med Sikring af Arbejdets Frihed og Opretholdelse af indgaaede Arbejdsoverenskomster, opfordrer Folketinget Ministeriet til med størst mulig Kraft at virke for Gennemførelsen af dette Krav og gaar dermed over til Dagsordenen“.

Jeg tror, at dette er en Opfordring, vi alle kan slutte os til. Vi er jo alle interesserede i, at Sagen bringes i Orden saa hurtigt som muligt og saa godt som muligt.

Formanden: Den fremsatte Paastand om Overgang til Dagsordenen lyder saaledes:

„Med Henblik paa, at Samfundets Trivsel og Fremgang kræver rolige Arbejdsforhold med Sikring af Arbejdets Frihed og Opretholdelse af indgaaede Arbejdsoverenskomster, opfordrer Folketinget Ministeriet til med størst mulig Kraft at virke for Gennemførelsen af dette Krav og gaar dermed over til Dagsordenen“.

Det er om denne Paastand paa Overgang til Dagsordenen, Forhandlingen nu drejer sig.

Johan Knudsen: Den Forespørgsel, som af Medlemmer af Partiet Venstre er rettet til den høje Regering, synes mig meget vel begrundet. Der er jo ikke Tvivl om, at Havnestrejken, som jeg særlig skal holde mig til, og som i denne Omgang har varet siden den 27. August, i overordentlig Grad har lammet dansk Erhvervsliv og forringet de Muligheder for at blive en Verdenshavn, som Københavns Havn har i Kraft af sin Beliggenhed. Hvad kan det nytte, at der er bevilget meget store Beløb til Udvidelse og Forbedring af Havnen, og at Rigsdagen ved at yde en Stempelbegunstigelse har indrømmet det formaalstjenlige ved disse Udgifter? Hvad kan det nytte, at vi belaver os paa en stærkt forøget Trafik og søger at tilfreds-

stille de Fordringer, som Udlandet i saa Henseende stiller til os? Hvad kan det alt sammen nytte, naar idelige Strejker hindrer alt Arbejde i Havnen og berøver os Udlandets Tillid til, at vi kan modtage Skibene, besørge deres Losning og fordele deres Varer. Disse idelige Strejker, der iværksættes af Folk, som staar udenfor de organiserede Fagforbund, er kun iuegentlig Forstand Lønstrejker. For deres Ophavsmænd betyder afsluttede Overenskomster intet. Den gamle gode Tale: En Mand er en Mand, et Ord et Ord, gælder her ikke. De synes kun at have til Hensigt at vise Transportarbejdernes Magt, ligegyldigt, hvilke Midler der anvendes, og ligegyldigt, hvilken Skade der derved tilføjes Staten.

Det Spørgsmaal er ofte i disse Dage blevet stillet, og jeg synes ogsaa, det er nærliggende: Hvor faar Transportarbejderne Penge under denne ulovlige Strejke? Nu siger den højtærede Statsminister, at Chefen for Politiet har erklæret, at der ikke er den svageste Antydning af, at Pengene kommer udefra. Det mener nu mange. Men hvis Chefen for Statspolitiet har Ret, hvor kommer de Penge saa fra? Lige saa lidt som Venstres ærede Ordfører (J. C. Christensen) tror jeg nemlig paa, at Transportarbejderne skulde kunne leve af den Kredit, de faar hos de smaahandlende. Jeg spørger derfor: Skulde det ikke kunne oplyses, hvor Pengene kommer fra?

Paa Forespørgsel om, hvilke Foranstaltninger Regeringen agtede at foretage til Fjernelse af de Hindringer, som Arbejdsstridighederne lægger i Vejen for Landets Import og Eksport, har Statsministeren givet et Svar, der nærmest synes at tilraade en vis Passivitet. Jeg kan for øvrigt paa mit Partis Vegne ganske henholde mig til de Udtalelser, som blev fremsat af Venstres ærede Ordfører (J. C. Christensen). Statsministeren synes at skimte et snarligt Forlig. Jeg kan desværre, og særlig efter at have hørt Transportarbejdernes Skrivelse til Statsministeren, ikke dele dette Haab. Vi mener fra vor Side, at Tiden nu maa være inde til en mere aktiv Optræden fra Regeringens Side. Havnestrejken er i sin Desperation en Fare baade for Producenterne og for Forbrugerne, en Fare for hele Samfundet. Det bør ikke taales, at Staten vedblivende lader sig terrorisere af et ringe Mindretal uden Samfundsfølelse og uden Moral (Afbrydelse). Det er Mangel paa Moral at byrde sit Ord. (*Stengerik*: Navnlige Moral).